

ТРАВЕНЬ
1981

Київ

ПЕРШЕ

ISSN 0132-4462
Виходить з січня 1927 р.

№ 9 (1099)

Ціна номера 20 коп.

«Комуністичне виховання молоді було і залишається одним з найважливіших наших завдань. І в такій складній, я б сказав, тонкій справі треба рішуче виганяти формалізм і скуку...».

Із звітної доповіді В. В. ЩЕРБИЦЬКОГО
на XXVI з'їзді Компартії України.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

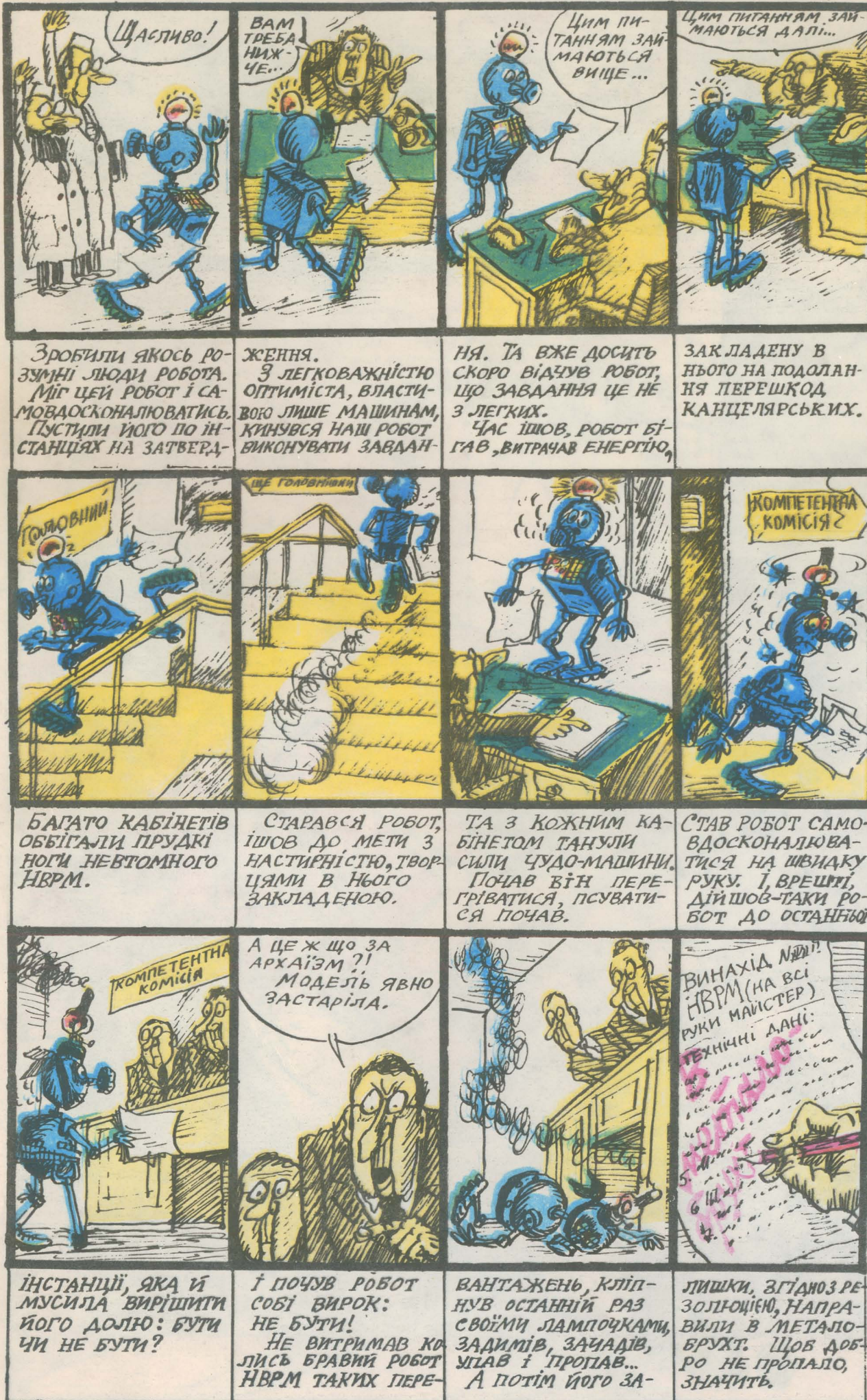

У нас завжди отак ведеться, що хата віником мететься.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ХОДІННЯ КОЛИСЬ БРАВОГО РОБОТА НВРМ (НА ВСІ РУКИ МАЙСТРА) ПО ІНСТАНЦІЯХ

• БУВАЛЬЩИНА •

ТЕЛЕГРАФНЕ
АГЕНТСТВО
ПЕРЦЯ

ВУЛИЦЯ МРІЙНИКІВ

ЖИТОМИРСЬКА область. (Кор. ТАП). Вулицю мрійників називають у Коростені вулицю Свердлова, яка існує уже понад три роки. Увесь цей час мешканці її постійно мріють про одне і те ж саме: колис і в їхні будинки прийде електрика, колис і вони зможуть слухати радіо, колис міськрада подбає про впорядкування проїжджої частини, а може, навіть і на тротуарі розщедриться.

ДЛЯ ТЕБЕ, КОЛГОСПНА ЮНІ!

Дуже цікаві плани культурної роботи Загрізівського сільського клубу зберігаються у Борівському районному відділі культури Харківської області. Керівництво відділу має намір ознайомити з цими планами молодь села, щоб вона знала, які вечори, лекції, концерти і т. д. могли б відбутися в клубі, якщо відділ культури хоч елементарно контролював роботу своїх кадрів.

ЗАДЛЯ СПІЛКУВАННЯ

ВІННИЦЬКА область. (Кор. ТАП). Унікальний триповерховий будинок стоїть у м. Ямполі по вулиці Автотранспортній, 5-б. Незвичайність полягає в тому, що його мешканцям ніколи не загрожуватиме комунікативний голод: взаємне спілкування їм забезпечено цілодобово.

Так, не виходячи з власної квартири, тут коли завгодно можна порозмовляти будь-яким сусідом, обговорити будь-яку новину. За канали комунікаційних зв'язків служать дірки в стінах, які ще 4 роки тому залишили будівельники райміжколгоспбуду з метою газифікації будинку.

МІЦНЕ СЛОВО

Довжина вулиці Коперника у м. Калуші Івано-Франківської області — 400 метрів. Лист заступника голови Калуської міськради З. М. Свистуна від 11 травня 1979 року, в якому він обіцяв жителям цієї вулиці нарешті відремонтувати її, містить 25 слів.

Отже, якщо мешканці, врешті-решт, вирішать відремонтувати вулицю самотужки й у них виникнуть складнощі з асфальтом, щебінком і т. д., — Телеграфне Агентство Перця рекомендує використати як будівельний матеріал слова З. М. Свистуна. При цьому слід мати на увазі, що кожним його словом можна міцно покрити рівно 16 метрів вулиці.

Якось потрапило мені на очі таке оголошення: «Управління будівництва Ровенської атомної електростанції запрошує на будівництво первістка атомної енергетики Полісся робітників усіх спеціальностей». Далі повідомлялось: «Оплата праці відрядна і акордно-преміальна, крім основного заробітку щомісячно виплачується надбавка 75% тарифної ставки замість добових». Останнє мене особливо заінтригувало. За що така велика надбавка? У школі я, признатися, не був щоб аж дуже круглим відмінником з географії, але й круглим ідіотом у тій же географії також не був. Тому швидко пригадав, що наше Полісся не знаходиться в зоні тундри, що це не Анадир і не Воркута. Ні «північних», ні за віддаленістю тут наче досі не платили. І раптом маєш: надбавка, що дорівнює трьом чвертям зарплати!

Як таке може бути? Виявилось, може. Завдяки бурхливій кмітливості керуючого трестом «Південноатоменергобуд» О. Д. Яковенка. Це з його дозволу ще влітку 1977 року прийняли в різні управління тресту шістьдесят жителів Ровенщини і оформили їм відрядження... на Ровенщину, на будівництво АЕС. Тобто — до себе додому. І стали їм платити надбавку до зарплати.

Спочатку, правда, про людське око берігали зовнішню формальність. Ровенчан, котрі виявляли бажання будувати Ровенську електростанцію, направляли на один місяць до Київського БМУ або в інші організації тресту, після чого там їм видавали командировочні посвідчення до рідної домівки. Але згодом ці формальності ліквідували. Нікого вже нікуди не направляли. Люди просто ставали до роботи, а їхні трудові книжки хтось із кадровиків віз у згадане вже Київське БМУ (що в м. Вишгороді) або ж у будуправління Трипільської ДРЕС, або в м. Славути, в управління будівництва Хмельницької атомної станції. Там у книжках робили відповідні записи й видавали пачки командировочних посвідчень. І не дивно, що в Кузнецовську тепер можна зустріти чимало будівників Трипільської ДРЕС, котрі ніколи не були в Трипіллі, або робітників Київського БМУ, які й не відають, де знаходиться Вишгород.

Заступник начальника управління будівництва Ровенської АЕС О. М. Би-

Відрядження додому

чук ще більше удосконалив процес оформлення на роботу. Оскільки кожен, хто влаштувався тут, так і не міг втілювати, за що, власне, йому в умовах Полісся доплачують таку надбавку, то йому натякали, що не гріх при поданні трудової книжки вкладати в неї 20—25 кеєрбе. А виймав гроші з книжок уже сам Олександр Миколайович. Це, погодьтеся, теж неабияка робота, коли зважити, що таких книжок, нафаршированих казначейськими білетами, було, нівроку, чималенько. Але це вже, як то кажуть, принагідна деталька.

Коли спробували узагальнити це діло, то підрахували, що за неповних чотири роки в управлінні будівництва Ровен-

ської АЕС було фіктивно оформлено командировочні посвідчення для 1835 робітників та інженерно-технічних працівників (при тому, що всього в управлінні працює трохи більше двох тисяч). І було їм виплачено понад півтора мільйона карбованців.

Але ж такі, з дозволу сказати, відряджені працюють не лише тут. Якщо управління будівництва Хмельницької АЕС оформило командировки додому ровенчанам, то управління будівництва Ровенської АЕС, у свою чергу, виписало такі самі командировочні сотням жителів Хмельниччини, котрі теж щодня обідають удома, за що одержують додатково три чверті зарплати.

● Пізнав себе із службової характеристики і захворів на манію величності.

ІРОНІЗМИ

● — Я знаю, що я нічого не знаю. І знати не хочу! — сказав самодур.

● Вибився в люди, і тепер до нього не пробитися.

Ю. ТРАВЧУК.

А що, коли перевірити всі будівельні організації тресту?

І все ж не масштаб фікції вразив мене найбільше, і не сума незаконно виплачених грошей, і не те, що якийсь Бичук вирішив тут погріти руки.

Найбільше вразив хронічний імунітет деяких будівельних керівників до наказів вищих інстанцій. Ще в січні 1978 року міністр енергетики і електрифікації СРСР своїм наказом відмінив такі незаконні надбавки. Керуючий трестом О. Д. Яковенко з наказом ознайомився. І через три місяці дав свою вказівку: надбавку виплачувати. Після цього різні комісії та ревізії викривали та забороняли фіктивні оформлення відряджень. Але в тресті реагували на це по-своєму: чхали на них. Минулого року подібні сальто-мортале в об'єднанні «Союзатоменергобуд», якому підлягає і трест товариша Яковенка, стали предметом обговорення в Комітеті народного контролю СРСР. Винних покарали. Згодом з критикою фікції виступила газета «Правда». А гроші за фальшивими відрядженнями й далі платять.

Про стійкий імунітет свідчить і таке. Коли неподобствами в управлінні Ровенської станції зацікавилися слідчі органи, то його начальник І. Г. Смоктьї виплату надбавок припинив. А керівники субпідрядних організацій, котрі працюють поруч, показали йому язика. І П. В. Бондаренко показав, і Є. С. Рошин з В. М. Грищуком показали, і В. В. Журавльов також показав. Бо вони продовжують виплачувати надбавку. І, так звані, командировочні вже починають перекомандировуватись у їхні організації. І ходять керівники-субпідрядники та посміхаються. Як той казав, ніщо їх не беруть!

А втім, це ніякий не імунітет. Скорше, ураженість вірусом самовпевненості та безкарності. Але ж добре відомо, що на кожний вірус у нас, раніше чи пізніше, обов'язково знаходять антивірус і роблять щеплення.

Краще, звісно, коли раніше. Бо інакше навіть дешева атомна електроенергія влетить нам у копійчку. А всі ж ми хочемо за недорого кіловат-години й поглотитись, і холодильником покористуватись, і з програмою «Час» познайомитись. Навіть коли у відрядження їдемо. Справжнє.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Ровенська область.

КЕСАРЮ — КЕСАРЕВЕ

БАЙКА

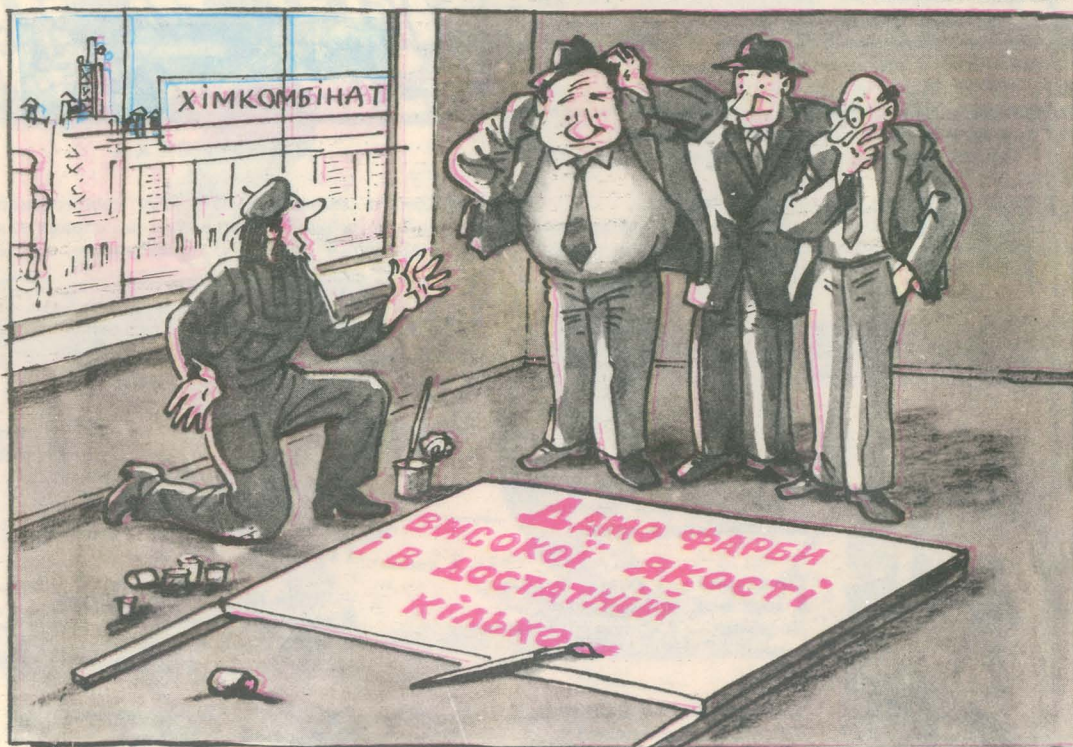
Презлющий Вовк (не ївши зо три дні!) Зустрівся із Зайцем у гушавині.
«Все, — дума куций, — ось вона і смерть. Кінець, не пощади мене проклятий...». Та раптом став Вовчисько задкувати, Звернув з дороги і — подався геть. Уздрівши те, не змовчала Куниця:
— Гей, сірий брате! Це мені не сниться? Чи вже зайчатинка не до смаку? А може, притупились вовчі зуби? — Дізнаєшся, зіскоч лишень із дуба, — Ошкіривсь Вовк на мову отаку. — Пусте плетеш... Оце, якби допався, Змолв би зараз дюжину Зайців. Але цього... Ні, я ще не здурів: Сам Лев ним підвечерять нахвалявся!

Григорій ЄЛИШЕВИЧ.

ШВЕЦЬ БЕЗ ЧОБІТ

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Фарба скінчилася!
— Мотай у магазин, може, там є.

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

У СУДІ

П'ятнадцять діб снюк скопив
(Бешкетував після гульні).
— Підсудний, ясно все, чи ні?

Підвівся бовдур: — Кілька слів!
Скажіть, а можна, щоб ці дні
За мене батько відробив!

КОРИСТЬ ВІД КУРОРТУ

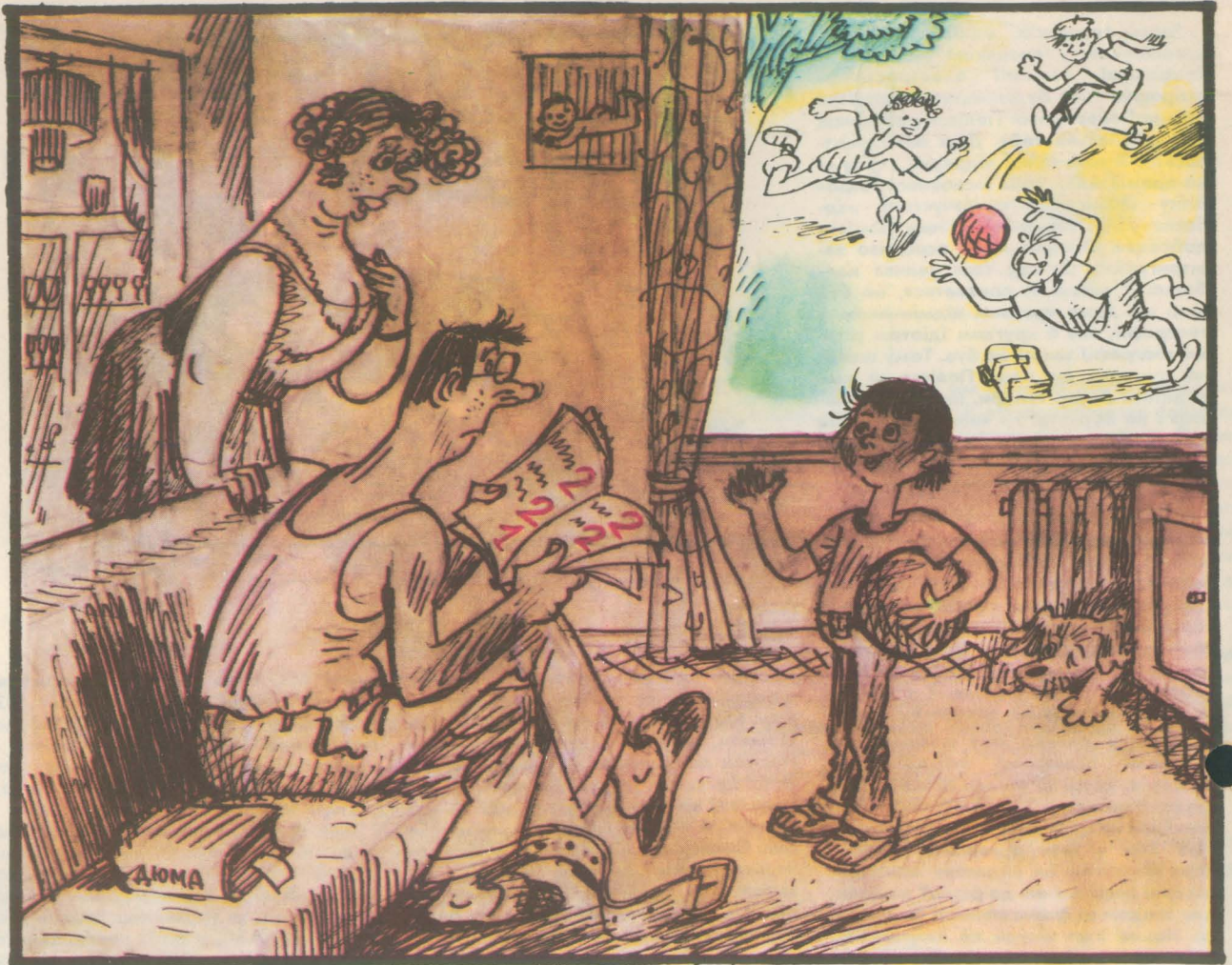
В санаторій путівку
Роздобув собі Клим,
І в приємну мандрівку
Він подався у Крим.

Там, в альтанці, щоденно
Прикипав до стола,
Цілий місяць шалено
Забивав він «к о з л а».

Повернувшись, хвалився:
— На курорті лічився!
— Ну, а користь яка?
— Як з козла молока...

Валентин ЛАГОДА.

— Ти сам, тату, не раз казав, що часто на низькі показники впливають
вагомні об'єктивні причини.

Цілий день — з ранку й до вечора — висидів Гордій Іванович на семінарі з приводу введення додаткової звітної форми 26-Т. Форма була довга й нудна, як собача пісня, але, як послухати доповідача, вкрай необхідна. Така необхідна, що навіть не ясно, як людство досі без неї обходилося. Принаймні, доповідач був глибоко переконаний у тому, а тепер намагався переконати й аудиторію, боячись, щоб хто-небудь не поставився до нововведення легковажно. Потім він детально пояснив, як ту форму заповнювати, що і з чим має співпадати, а що, навпаки, співпадати не повинно, і закінчив так:

— Дивіться, за складання звітну і своєчасне його подання відповідає ви особисто!

Гордій Іванович все прослухав уважно, намагаючись нічого не пропустити. Дома він витратив ще півдня, щоб підсумувати почуте на семінарі. А потім покликав свого заступника. Замкнувшись у кабінеті, щоб не заважали, він за дві години стисло і ясно розповів усе про форму 26-Т. Виклав, так би мовити, всю квінтесенцію. На закінчення застеріг:

— Майте на увазі, під вашу особисту відповідальність!

І вручив своєму заступникові форму.

Заступник негайно викликав до себе завідуючого відділом, якого ця форма стосувалася безпосередньо,

ГУМОРЕСКА

і за десять хвилин виклав йому квінтесенцію квінтесенції, не забувши попередити, що справа важлива. Завідуючий довго чухав потилицю, не знаючи,

куди б ту форму приткнути. Потім спіймав у коридорі Костю Затулу і тицьнув йому в руки папір:

— На, заповни. Та не забудь, чуєш?

— Чую! — гукнув Костя на бігу і зник за якимись дверима. Затула був дуже заклопотаною людиною. Він цілими днями бігав, щось узгоджував, з'ясовував, пив чай, пояснював, вимагав, розповідав анекдоти, відповідав на дзвінки, хапався за голову, сам дзвонив, безперестанку курих і освідчувався у коханні шефовій секретарці Ніні. Все одночасно.

Отже, коли за кілька днів, перебираючи на столі папери, Затула натрапив на форму 26-Т, він тільки знизав плечима:

— А це що таке? І звідки воно тут узялося?

Спитав одного, другого — ніхто не знає.

Повертів ту форму перед очима, подивився на світло і тихенько, щоб ніхто не бачив, переклав її на сусідній стіл.

Згодом, правда, його мучило нечисте сумління, відчуття неусвідомленої вини. Так, ніби мав щось зробити — і не зробив. Ось тільки забув, що...

Але те все швидко минулося. Тим більше, що про форму 26-Т більше ніколи в житті ніхто йому не нагадував.

Віталій КОВАЛЬ.

Степан ОЛІЙНИК

ШТАНИ

ЖАРТ

До театру, на прем'єру
Той артист, що грав купця,
У четвертий ряд партеру
Запросив свого кравця.

Сів старий — і вже ні з місця.
В ході всіх подій, картин,
До кінця — з купця-артиста
І очей не зводив він.

Та в вистави, як в усього,
Звісно, є фінал-межа!
...Й ось артист уже старого
До трамваю проводжа.

І пита:
— Ну, як вистава!
Як зіграв я, образ як!
Це ж мені кричали «Браво!...»
І старий одвітів так:

— Коли грали ви ті «штуки»
Й витинали чудеса,
Я дививсь на ваші брюки:
Ну, не брюки, а краса!

Хоч би де тобі морщинка,
Кожен рубчик на виду!
Не штани, а люкс! Картинка!
І при стойці, і в ходу!

Як виблискували брюки,
То подумав я в ту мить:
Золоті у мене руки,
Коли зміг отак пошити!

І плескали люди в залі,
Певна річ, не тільки вам,
А плескали у запалі
І моїм, мабуть, штанам!

Став
І вигукнув завзято:
— Хоч на виставку давай!
... Він сказав би ще багато,
Та прийшов якраз трамвай!

Якийсь час тому в Києві стали з'являтися дивні скульптури: лежачі дебелі молодіці з похмурими обличчями, так схожі між собою, мовби продукував їх один і той самий маестро. Оскільки особливо естетичними та вишуканими назвати ці химерні створіння було досить важко, жителі та гості Києва почали звертатися до Перця з запитом, яким чином і з чийого відома можуть встановлюватися подібні витвори, позначені несмаком, шаблоном, квалістю творчої думки.

Редакція зацікавилася цим справді зловбоденним питанням, у результаті чого в № 2 журналу було вміщено фейлетон «Мадонна з навантаженням».

На цей виступ Перця дав відповідь заступник голови

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЄ ДЕРЖБУД УРСР

Державного комітету УРСР у справах будівництва тов. Жариков. Обговорення фейлетону «Мадонна з навантаженням», повідомив він, на засіданні комітету разом із представниками Художнього фонду УРСР, Головного архітектурно-планувального управління Київської міськради, виробничого об'єднання «Художник» показало, що критика на адресу слабких творів декоративної скульптури правильна і знайшла повну підтримку. За підсумками обговорення видано наказ Держбуду УРСР та Міністер-

ства культури УРСР, в якому вказано на необхідність суворого дотримання фінансовими органами республіки встановленого порядку, за яким декоративні скульптури дозволяється встановлювати лише при наявності офіційних протоколів містобудівної ради при міськвиконкомах, архітектурно-художньої ради і Художнього фонду УРСР.

Держбуд УРСР ухвалив зняти декоративні скульптури в Києві, про які йшлося у фейлетоні, а також у Лубнах як такі, що виконані на низькому художньому та професійному рівні. За відсутності контролю за розробкою та розглядом проектів і за розміщенням монументально-декоративних скульптур головному художникові м. Києва тов. Сидорову оголошено сувору догану.

«ЖЕРТВИ» СЕРДЯТЬСЯ...

(ОГЛЯД ЛИСТІВ)

Із самого початку внесемо ясність: «жертви» — це ті керівники установ, організацій, підприємств чи господарств, котрі одразу ж вибухають «благородним гнівом» при згадці про того чи іншого скаржника. Як от, скажімо, керівники Криничанського райвиконкому Дніпропетровської області — при згадці про громадянина Вареника В. І. Ще б пак. Свого часу громадянин Вареник написав до «Перця» про вщент розбиту дорогу в селі Леніна, непрогляду темряву на сільських вулицях, перебої із завезенням товарів першої необхідності.

Листа було надіслано до Криничан-

ського райвиконкому на розгляд та вжиття заходів. Звідти невдовзі надійшла відповідь (копія — скаржнику) за підписом голови виконкому т. Цаберябого. Зміст відповіді: критику визнано правильною, все враховано, питання вирішуються. Минуло два з половиною роки. І ось на тобі, громадянин Вареник пише до «Перця» нового листа, називає ті ж самі факти, «коментує» всі пункти попередньої відповіді т. Цаберябого. Інакше кажучи, не дає тому спокійно жити. Ну, як тут не сердитися?!

Напевне ж, слави невинного «письменника» в жанрі скарги заживе

в очах місцевого начальства і громадянин Коротенко з села Печище на Сумщині. Ну, гаразд, написав три роки тому скаргу до Сумського райвиконкому про зволікання з будівництвом дороги в селі Печище і від нього — до роменської траси. Так йому ж одразу й відповіли, причому сам заступник голови виконкому т. Сидорець. Дуже культурно відповів, по імені й по батькові назвав. Так і написав: «Шановний Іване Митрофановичу!» Ну, і далі: райвиконком згоден із постановкою питання. Колгосп уже замовив проектно-кошторисну документацію. Отже скоро розпочнеться

будівництво дороги. Та не збігло ще й трьох років, як громадянин Коротенко знову пише скаргу. Ще й епіграф з відомої байки ставить: «Синиця слави наробила, а моря і не запалила». Та бог із ним, з епіграфом. Головне, громадянин Коротенко обурюється, що за три роки будівництво навіть не розпочато (це при тому, що голова сільради т. Парашенко через районну газету запевняв виборців: будівництво от-от розпочнеться). Правильно, запевняв. Так цього ж благородного жесту не цінує громадянин Коротенко. От і називай такого по імені й по батькові!

А як не сердитися голові Мар'янівської сільради Бобринецького району Кіровоградської області Г. І. Деркачу й голові колгоспу імені Димитрова О. К. Натягайлу на своїх невдячних земляків? Ім, себто, землякам, не подобається, що в селі не закінчено будівництво водопроводу. Звичайно, давненько, ще в 1973 році те будівництво розпочато. Але чому такий нетерпеливець? У селі, між іншим, є ставок, черпай із нього, хоч заливайся. Так ні, декому обов'язково подавай водопровід. Воно, ясна річ, не завадив би й водопровід. Але ж знову запитуюмо: навіщо така нетерплячка-сверблячка? Труби ж закупили, збудували башту. Прийде час — і тектиме по трубах вода. Та ж беруть за горлянку. Скарги пишуть. Ще й шпильки підпускають: «Золота водиця» (на вартість водопроводу натякають), «А віз і нині там». Теж дотепники знайшлися!

Нічим не відрізняються від мар'янівчан і мешканці міста Сміли Черкаської області, котрі проживають по вулиці Перекопській. Та ж сама пісня — про воду і труби. Пишуть, що багато років їх вулиця розрита, через що до будинків неможливо під'їхати машиною (нібито, окрім машин, не існує інших транспортних засобів — велосипедів, мопедів, самокатів і т. д.). Нагадують, що в № 10 «Перця» за 1980 рік був із цього приводу критичний матеріал, а не зроблено нічого. І та ж сверблячка-нетерплячка: подавай водопровід.

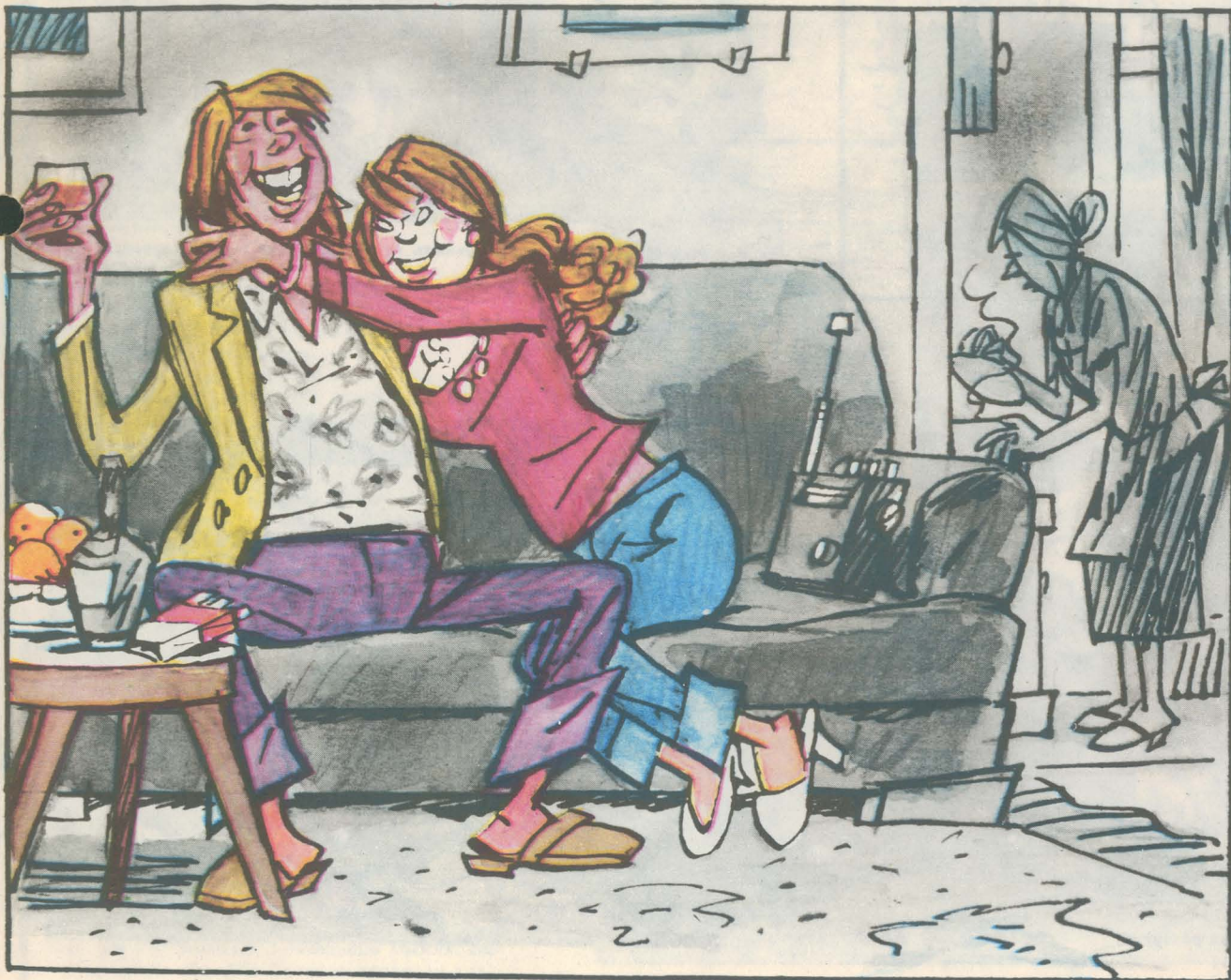
Авторка іншого листа — завідувача свинофермою колгоспу «Україна» Тетіївського району Київської області М. А. Журомська вирішила зіпсувати настрій — а як же інакше? — відповідальним товаришам з районного вузла зв'язку. Мотрону Андріївну непокоїть те, що на фермі два роки мовчить телефон. Ну, ви бачите, що робиться на білому світі! П'ятдесят років не було на свинофермі телефону. Й ніхто нікуди скарг не писав. А тут якихось два роки телефонної мовчанки, і маєш — лист до «Перця». Ну, хіба ж не обидно?!

Жарти жартами, а закінчити цей огляд хочеться цілком серйозно, — листом працівників залізничної станції Жеребково Одеської залізниці. Розповівши про те, що ось уже чотири сезони підряд, у них не опалюється приміщення вокзалу, автори листа просять: «Допоможіть, щоб ми більше не писали скарг». Так і сказано: ЩОБ МИ БІЛЬШЕ НЕ ПИСАЛИ СКАРГ.

Останні слова охоче переадресуємо тим, хто вважає себе жертвами скаржників і вельми на них сердиться.

В. КИРИЛЕНКО.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

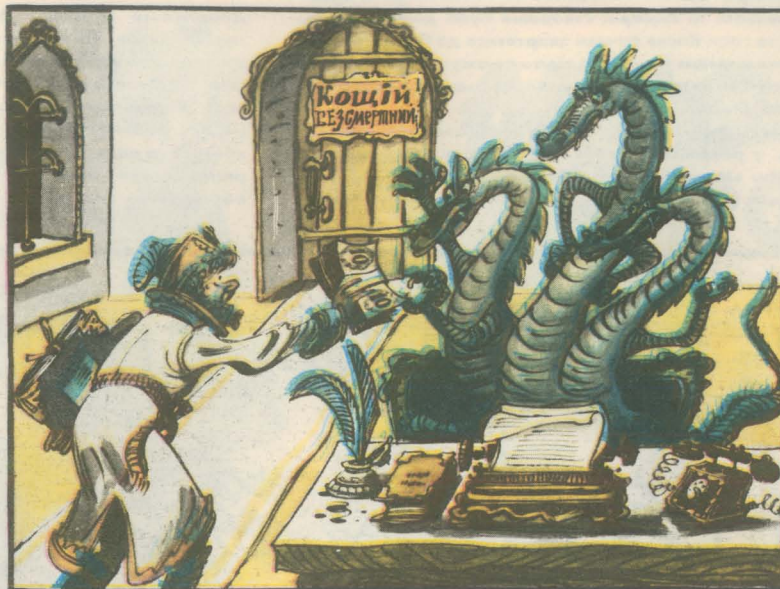
— Соромно мені сидіти, Лорочко, на шиї у твоєї матері. Поїхали до моєї, га?

Мал. А. БОРДУНІСА

— У темнім лісі — дуб, на дубі — сова, в сові — качка, в качці — ключ від скриньки, скринька — в океані-морі. У ній і знайдеш книгу скарг.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Проходь, проходь, чоловіче добрий!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

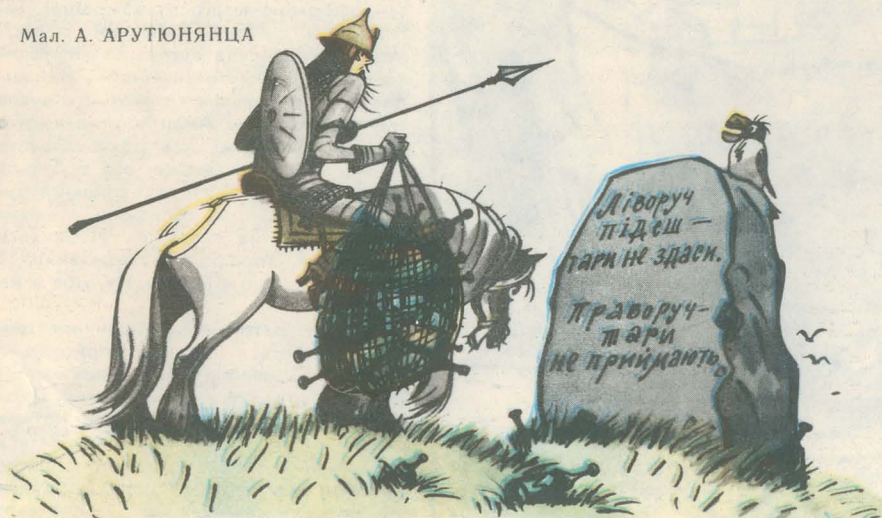
— Повертайся, старий дурню, до рибки і скажи їй, що слюсар уже третій раз не приходить!

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— А решта тридцять богатирів бувають на будові тільки в день зарплати.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Витязь на розпутті.

Мал. Є. МИЛУТКИ

ЯК МИША ПОРОДИЛА ПАПЕРОВУ

ГОРУ

Був я недавно в Ясногірській районній прокуратурі у службових справах. Прокурор — молодий симпатичний юрист, — загадково посміхаючись, спитав мене:

— Ви бачили коли-небудь живого аноніма?

— Я навіть мертвого, — кажу, — не бачив. Ось уже тридцять п'ять років працюю в «Перці», прочитав за цей час сотні анонімних листів, але жодного з авторів цієї чорної епістолярщини не бачив, як не бачив домовика чи відьми, про яких так багато говорено в народі й писано в художній літературі.

— Домовика я вам не покажу, а анонімка — будь ласка. Ми тут одного якраз упіймали на гачок.

— Ну, ваяйте, показуйте.

Самі розумієте, шановний читачу, що ця зустріч нічого приємного мені не віщувала, але професійний інтерес узяв гору.

Прокурор вийшов із кабінету й за хвилину повернувся, як я догадався, з тим самим загачкованим анонімом.

— Знайомтеся, — сказав, усміхаючись прокурор. — Це Іван Семенович Вернигора — той самий анонімик, про якого я вам казав.

Що мене вразило в першу мить, — так це кричущий контраст між прізвиськом і його носієм. Було в анонімові рівно стільки од вернигора, скільки може бути в рахітичному ублюдкові від Аполлона Бельведерського.

Переді мною стояла майже карикатурна істота з тонкою довгастою мордочкою, увінчаною по боках великими прозорими вухами. Він був до того незгартований, що в мене склалося враження, на нього дивлячись, що народився цей суб'єкт ще в ту лиху годину, коли бог не вмів ні ліпити, ні живописати. Він чогось нагадував мені мишу. Так, так, мишу! І очі в нього були маленькі й олов'яні, як у миші, і щулився він так, як щулилася миша, коли вилазить із своєї темної нірки на сліпуче сонячне світло, і голос у нього по-мишачому писклявий.

На моє запитання: де ви живете, де працюєте? — мишоподібний суб'єкт пропищав:

— Пойняте діло, в селі живу, а роблю старшим куди пошлють.

— А саме?

Мишоподібний суб'єкт знову пропищав:

— Пойняте діло, коли пашу, а коли гречку сію.

Але мишоподібний суб'єкт, як вияснилось, попросту кажує, бреше. З гречкою він має діло тільки тоді, коли смачно уминає гречаний куліш із шкварками, і зовсім не «паше», а тільки пише. Пише зловісні брехливі анонімки на керівників місцевого колгоспу «Широкий лан» — передового колгоспу району.

Чому пише? А ви послухайте.

Мишоподібний суб'єкт, як вияснилось, ніколи не відзначався особливим запалом до громадсько корисної роботи — більше власною пасікою та присадибною латифундією опікувався, а про людське око в колгоспних сторожах числився. Та останнім часом зовсім на колгоспне виробництво рукою махнув. Навіть сторожувати покинув — з головою у бізнес поринув. То медом та яблуками на ринку торгує, то купить десь по дешевинці крадений шифер і з свого ж сусіда злупить за нього втридорога, то

НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

самогоноварінням промишляє. Не гребував і крадіжками. Якщо десь щось у колгоспі погано лежить, неодмінно до своєї цегляної, шифером криї «нори», потягне. Попадеться зерно — потягне зерно, попадеться сіно — потягне сіно, попадуться цукрові буряки — потягне буряки, благо з них міцний самодрай вариться, а цей диявольський напій завжди в ціні буває.

Але все має свій початок і свій кінець. Урвався, нарешті, терпець у колгоспних керівників і вони суворо-пресуворо попередили мишоподібного суб'єкта:

— Або... або! Або перестань паразитувати, або кінчиш кутузкою. Час за розум братися. Годі!

Але мишоподібний суб'єкт взявся не за розум, а за писанину. Полетіли, мов чорне гайвороння, страшні, зловісні листи з наклепами на голову колгоспу, на секретаря партійної організації, на агронома. Полетіли в область, полетіли в Київ, полетіли в Москву, полетіли в усі редакції, полетіли в усі інстанції. Підписані вони були по-різному, але за почерком і за змістом, як кажуть юристи, були ідентичні — «Рятуйте! Гинемо! Голова нашого колгоспу Загоруйко, секретар парторганізації Немира, агроном Жеребило попирають соц. законність, избивають мало не до смерті колгоспників, пиячать, розкрадають колгоспне майно, будують собі та ще своїм родичам великі будинки з крадених матеріа-

лів, беруть хабарі, а районне керівництво покриває злочинців».

От і почали наїздити в село комісії, ревізори, інспектори, кореспонденти, працівники міліції й прокуратури. Наїзять з району, наїзять з області, наїзять з Києва, наїзять з Москви. Перевіряють, опитують, шукають ті «великі будинки», що їх побудували керівники колгоспу собі і своїм родичам із крадених матеріалів, шукають «ізбитих» колгоспників, але нічого знайти не можуть. Не підтверджується жоден факт із мишачої писанини, все в ній брехня, все вигадки. Проте папери пишуться. Пишуться акти, пишуться доповідні, пишуться пояснення, бо так уже заведено. Покажіть мені, шановний читачу, хоч одну таку комісію, яка б десь щось перевіряла і щоб за нею не тягнувся довжелезний паперовий хвіст.

А в колгоспі «Широкий лан» їх побувало більше двадцяти.

А ще коли взяти до уваги існуючу недобру традицію, за якою перевіряючи, як правило, починають розслідування не з розшуків того, хто писав, а беруть за петельки насамперед тих, на кого він писав, то не важко зрозуміти, скільки нервів було висотано в опалюжених, скільки колгоспників було відірвано від роботи, скільки паперу було переведено...

Голові колгоспу Загоруйкові агору ніколи глянути — давай ґрунтовні пояснення комісіям, кореспондентам, пиши доповідні, підписуй акти, доводи, що ти нічого не крав, що ти нічого не «попирав» і нікого не «ізбивав». А про господарство, про роботу — вже й мови бути не може. Яка там в чорта лигого робота, коли тут таке закрутилося, таке завертілося, хоч бери та лазаря слідай.

Нерви товариша Загоруйка доведені до тієї грані напруження, за якою наступає вже інфаркт, а дьогтьонаклепник, втираючи густу слину, тільки усміхався жовчно...

Колись лихий чоловік, щоб допекти своєму не-другові, підпалював його хату або ревно молився, щоб у нього корова здохла. Нині це не «колише» паплюжників. Нині підлота вдається до витонченішого способу помсти — пише брехливі доноси, пише анонімки. Пише і жде комісії.

Підлота добре знає, що жоден лист, жодна заява не залишається у нас без уваги, без відповідного реагування. І спекулює на цьому. Спекулює на найбільш людському, на найбільш демократичному. А може, якраз пощастить завести когось в оману! А може, якраз поталанить когось очорнити.

Я іноді думаю, чому прокуратури, суди часто змушені займатися навіть каструльними баталіями на комунальних кухнях. Чому підпалює хуліганові, котрий ударив по фізіономії випадкового перехожого, дають щонайменше п'ятнадцять діб відсидки, а то й більші строки. А чому ж дьогтьомази, анонімки, котрі гублять найдорожче — людське здоров'я, чорнять людську честь, здебільшого відбуваються легким переляком, навіть будучи викритими?

Чи не пора платити їм за їх мерзотне ремесло повною мірою? Як того вимагає наша совість, як то передбачено нашим законодавством? Думаю — пора!

Федір МАКІВЧУК.

— Не звик я час даремно гаяти.

Олександр ЛУК'ЯНЕНКО

Байки в прозі

ГРАД НА ВИНОГРАД

Наливними гронами серед різьбленого листа пишався Виноград, вигойдував свій рясноплід у золотому сповитку сонця. Коли раптом заступила небо лиховісна чорна хмара, згубою крижаною вдарив із неї Град. «Капець Винограду, сікачем посічу на січку!» — сичав люто, й падала долі збита ягода, облітав зітнутий зелен-лист...

Геть обчухраний, позбавлений своєї краси та слави Виноград не зрадів і сонцю, що скоро знову запанувало у високості. Здавалось, усе втрачено, задля чого ще йому життя? І він би напевне всох, якби не дочув тихого шелоту з підґрунтя: «Дивак, у тебе ж лишилися найголовніше. Нема бо в світі такого Граду, щоби побив коріння».

ЗАСУДИЛИ СУДАКА

У риб'ячому суді судили за розбій Судака. Проти лиходія свідчили: Верховода з обдертим боком, Пічкур із відкушеним хвостом, Красноперка без

грудного пера. Під тягарем незаперечних доказів Судак визнав свої злочини — і Ляц-прокурор зажадав йому найсуворішої кари.

— Тільки застерігаю вас, о судді, не повторіть помилки тих, хто кинув колись Щуку в ріку! — мовив наостанку Ляц.

— Ні, не повторимо! — мовили твердо судді, й вирок був катюзі по заслугі: довічне ув'язнення... в озері.

ХРОБАК У ТУНЕЛІ

З вогкої сутіні тунелю виповз на соняння Хробак. Озираючись — й закликав причмелено: «Мамо рідна, то це ж я просвердлив таку діромаху! Ще, боронь боже, завалиться гора, гуркоту буде на всю округу...» Отак змиркувавши, він полпазував мерщій назад, щоб воздвигнути підпору, але в цю мить зашестіли колеса автомобіля — і лишилось від Хробака мокре місце. А гора стоїть собі й досі, хоч наскрізь просвердлена тунелем.

Хробаки в запалі дуже переоцінюють свої можливості.

ПЕРЕКОНАНИЙ АТЕЇСТ

Біля моральності недремні ніс він чати, Всіх релігійників чухрав і зліва, й справа. Тому й дітей своїх хрестити чи вінчати Нізащо б не пішов (то — жінки й теці справа!).

Хлопчик батька смик за полу: — Схаменіться, тату! Вам уже цього, напевно, Буде забагато...

— Забагато?! — глупнув п'яний Скося на малого. — Справді, мабуть... помідора Досить і одного...

м. Чернівці. Федір ПЕТРІВ.

ЗНАЄ МІРУ

Чоловік — із тих, кому вже По коліна море, — Замовля в буфеті чарку І два помідори.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Ольга Степанівна Горбатюк — людина в селі Кузьмин (Красилівський район Жмельницької області) відома. На жаль, не так тим, що очолювала місцевий колгосп «Росія», як тим, що довела його «до ручки», занедбала господарство, не цікавилася побутом односельців. Про це колгоспники написали до редакції.

Перевірити цей лист «Перець» попросив Красилівський райвиконком. Як повідомив голова виконкому тов. Жижко, за допущені факти безгосподарності, грубе ставлення до людей Горбатюк О. С. від обов'язків голови колгоспу звільнено.

Торік довелося побувати у Трускавці. Це вже не південь. Це вже захід. Львівська область. Трускавець також курорт. Всесоюзний курорт! І люди сюди, відповідно, з усього Союзу приїжджають. Саме тут, пригадується мені, і зустрів я свого колегу по перу з Грузії Георгія Баканідзе. Саме тоді він і сказав мені: — Тут хорошо!

Я спочатку гадав, що чоловік натякає на чудову природу, диво-воду «Нафтусю», а він про пресу: — Ой, як хорошо! Розумієш, у кіоску грузинських газет нема. У кіоску грузинська газета є. «Зоря Востока» є. Новини є. Значить, все є: для розуму, для серця, для душі...

І справді, у трускавецькому скверіку преси ви знайдете (звідкіля б ви не приїхали), як і в Києві на знаменитій Володимирській гірці, оте «для серця, для душі» — популярні газети наших союзних республік. Тут вам і «Зоря Востока», і «Советская Эстония», і «Советская Литва», і «Коммунист Таджикистана», і «Казахская правда», і...

Та хіба всі перелічили! Та й хіба суть у переліку! Суть у суті! Є ваша газета! Газета вашої республіки! У курортному містечку, куди ви приїхали на відпочинок чи двадцять з лишнім курортно-санаторних днів, щодня і щоранку, приходячи у скверик преси, ви відчуваєте подих своєї республіки, її життя, працю її людей. І, певний, зустрічаєте у тих статтях — тепле і гарне слово про свій аул, свій колгосп, свій завод, своє підприємство, свою установу. Саме в цей час, щодня бачиш, щодня відчуваєш, чим живе і як трудиться твоя республіка.

А що ви побачите, скажімо, в Євпаторії, в Алушті, в Судаку, в Ялті? Візьмімо Ялту. Велике, а якщо точніше і масштабніше, то — світове місто — курорт! Побачите або жовті від часу і спекоти старі газети у вітринах, або ж не побачите нічого. Як, приміром, біля санаторію «Запоріжжя». Вітрина є, але друкарською фарбою тут і не пахне. Там просто: вітрини, скло і горобці поверх цього.

Газетні вітрини! Здавалось би, що простіше. Зробив рамку, заклеїв і поставив десь у гарному мальовничому куточку свого міста, містечка, села! І обов'язково ж у тіні, не на жароті. Щоб тебе і сонце у тім'я не пекло і автома-

шини грязюкою-пилюкою не годували.

Але й це, виявляється, проблема. І про це, як ми пересвідчилися з листів-відгуків, телефонних дзвінків, треба писати. Порушувати, як у протоколах пишуть, питання. Але чи не найголовніше в цьому питанні — це передплатити газети і регулярно (підкреслюю — ре-гу-ляр-но-о-о!) їх вивішувати.

Особливо таких сигналів-листів чомусь багато йде з Криму. Тобто звідти, де ця проблема повинна, здавалось б, бути розв'язана в першу чергу. Бо де, як не в Криму, найбільше приїжджого народу? Де, як не на його узбережжях, починаючи з усіх усюд?

Місяць-півтора тому об'їздив я чи не весь Кримський півострів. Де тільки не доводилося бувати: і в Ялті, і в Алушті, і в Євпаторії, і в Феодосії, і в Бахчисар'ї. Словом, на командированому посвідченні вже місця живого для печаток не було. А я все шукав. Де б його знайти вітрини, а в них, щоб газети та ще й свіжі, як світанок над морем? Чесно кажучи, окрім Феодосії, де головою міськради Іван Андрійович Польщиков, таких вітрин ніде не зустрічав. Крім окремих вітрин у Феодосії є цілий пресовий скверик. Ціла алея газетних вітрин.

Те ж саме і в санаторії «Узбекистан». Щоправда, «Правда Востока» є, але десь на стелажах бібліотеки. У вітрині ж її немає.

А взяти шахтарські санаторії. Санаторії й будинки відпочинку для колгоспників, робітників, турбаз. Хоч би хто з газетну газету взяв і повісив! Чварто євпаторійським, бахчисарайським та й іншим керівним товаришам з міст-курортів нашої республіки нагадувати, що газетні вітрини, пресові скверики — це не тільки інформація. Газета — це зі шкільної партії відомо — і агітатор, і пропагандист, і організатор, і гостра наша зброя! Чи варто про це нагадувати?! Я довгий час сумнівався! Вважав, якось незручно. Люди містами керують солідні, серйозні. Знають, що вітрини із свіжими газетами — це також і культура міста, і його обличчя.

А виявляється, нагадувати таки треба!

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

Мал. В. СМОЛЯНИНОВА

Без снів.

Мал. Т. ЮНАКА

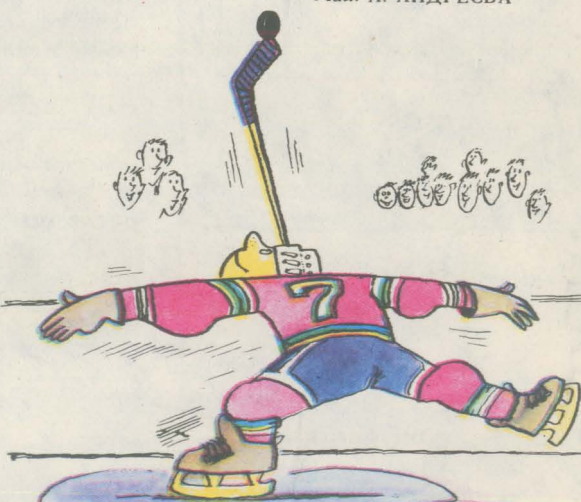
Без снів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без снів.

Мал. А. АНДРЕЄВА

Хокейний ас.

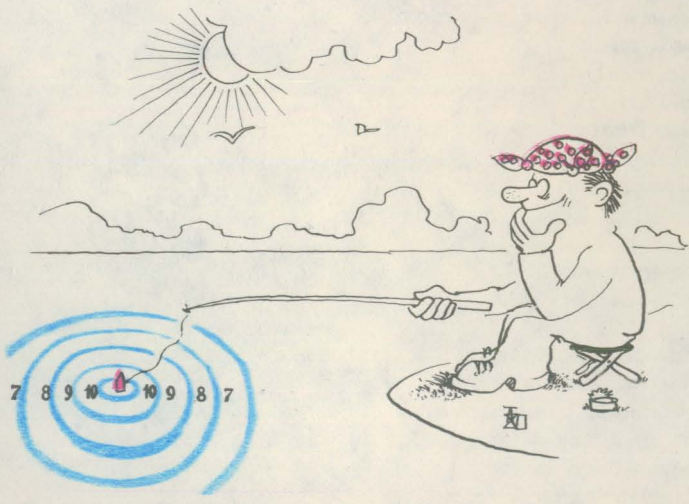
Мал. В. МИЛЕЙКА

— Ви просили подати на закуску щось гостреньке.

Мал. А. АНДРЕЄВА

Без снів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЧУБ ПІДВІВ

Тарасик дуже не любив стригтись. І у нього виріс такий чуб, що доводилося весь час підтримувати його рукою. «Підстрижись, бо зір зіпсуєш», — радили йому. «Нехай завтра», — тільки обіцяв Тарасик.

Хто знає, скільки таке тривало б, якби третьокласники їхньої школи не влаштували змагання на кращого бігуна.

Слід сказати, що Тарасик бігав швидко. Тому він теж вирішив взяти участь у змаганні.

І ось на шкільному спортивному майданчику зібралися бігуни, уболівальники. Тарасик вийшов на бігову доріжку і почав готуватися до старту. Та варто йому було опустити руку, якою підтримував чуб, як волосся закривало очі. В цю мить пролунала команда: «Марш!» І Тарасик побіг. Побіг навмання.

Він біг доти, поки не почув за спиною сміх болівальників. Прибрав Тарасик чуба з очей і ледве не заплакав. Спортивний майданчик залишився далеко позаду. Бо усі учасники забігу побігли по колу, а Тарасик прямо.

Того ж дня він пішов у перукарню і підстригся. А тепер готується до наступних змагань.

Ігор СЛІСАРЕНКО.

ГРИБ

Під кущем,
Під дощем
Рижик примостився.
Та й промок
Той грибок.
Звісно, засмутився.

— Буде грип, —
Думав гриб.
— Певне, простуджуся...
Та ішла

І знайшла
Рижика бабуся.
— Чом це ти,
Золотий,
Мокнеш просто неба?
Ти, де мокро, не сиди,
А до козуба іди,
Бо ж ховатись треба.

Дмитро ШУПТА.

ГАВ ЧИ НЯВ!

Молоденькі пес і кіт
Вперше вийшли із воріт.
Вперше вийшли із воріт —
Подивилися на світ.

Пес промовив:
— Гарно, гав!
Кіт промовив:
— Гарно, няв!
Крикнув пес:
— Не няв, а гав!
Крикнув кіт:
— Не гав, а няв!
І відтоді почалось:
Шерсть летить із них...
Ось-ось
Вкрай знесилені впадуть, —
І ніяк їм не збагнуть,
Що у них лиш різні мови,
Що про світ, такий чудовий,
Хоч по-різному, а все ж
Вони кажуть одне й те ж!

Василь ЗАЄЦЬ.

ЧЕРЕЗ ТУ ГАЗИФІКАЦІЮ...

РОЗПОВІДЬ ДІДА СТЕПАНА — СІЛЬСЬКОГО «ДОНЖУАНА»

Скільки знаю сам себе — я був Степан. А тепер мене прозвали — «донжуан»! Так і наше, і сусіднє зве село. А ви знаєте, звідкіль воно пішло? Ще відтоді, як пустили поголос, Що «Прогрес» газифікують — наш колгосп, І що газ той проведуть у кожний дім... Тож послухайте — усе вам розповім. ... Я вдівець. Та не записуюсь в діди, Бо мужчина ще при силі, хоч куди... От, поїздивши, нагледів я собі Марусину в Підгорбі село таке під Ужгородом є). Ну, відкрив Марусі серденько своє І прошу її: — До мене приїжджай... А вона не хоче їхати і край! — В мене, — каже, — тут і хата, тут і сад, Літня кухня, ще й собака є Пірат. То усе оце покинуть назавжди? Краще, Стьопо, приймаю до мене йди... Став я мову в іншій напрямку вести: — Чим, — цікавлюся, — на кухні топиш ти? — Як то чим? Вугілля, дрова... — А у нас Незабаром в кожній хаті буде газ. Уявляєш: без вугілля вже, без дров — Кран крутнув, сірник черкнув і — будь здоров! Тут змикнула Маруся, в чому суть, І сказала: — От як газ той проведуть, То продам свою хатину, кухню, сад, І до тебе переїдем — я й Пірат. Що ж, погодився з Марусею. Чекав. Ще й виходив на роботи — рив, копав. Тільки бачу, щось там діється не так... Хоч навідувався іноді сам Пісняк (Це — начальник управління), та мені Видно все було: не клеїться в них, ні. То машини із обладнанням не йдуть, було, запізно труби привезуть, міняють виконробів... Линув час, Не прийшов до хат і кухонь наших газ. Тож Марусі ждять набридло (бач яка!), І взяла собі в хазяйство приймака. Пожурилась я... Та не став ловити гав: До Софії в Коритняни почвалав. Запросив моє хазяйство озирнуть... А Софія, бачу, носом — верть та круть. Кинув «козиря» я їй — сказав про газ. А вона: — От буде газ — приїду враз... Років зо три проминуло знов, мабуть. Глядь — аж труби в нас на вулицях кладуть. Я пустив, їй-богу, з радості сльозу: Скоро, скоро вже Софію привезу! Довго труби ті лежали у землі. Раптом паніка зчинилась на селі: Всі дивуються, це ж треба — горе й сміх! — Заходилися розкопувати їх... Пояснили врешті: труби то не ті — Помилково закопали їх тоді... А тим часом вість принесли до села, Що Софія вже за іншого пішла... Ось відтоді всі за мене і взялись — «Донжуаном» прозивають всюди й скрізь. Ще й підштрикують: «Не дід то, а пеня, Він жінок міняє мало не щодня!» Та яких жінок? Скажіть, хіба ж це так? Адже винен з голови до ніг Пісняк! Вже триває катавасія оця Дев'ять років, і не видно їй кінця... Він, Пісняк, зрива постійно графік, план, А не я — не «донжу»... Тьху ти, не Степан! Цілком вірно. Винен начальник спеціалізованого управління № 537 Михайло Григорович Пісняк. Винен не лише в тім, що діда Степана прозвали так... Але, як сказав герой цієї оповіді, розкажу все по по-

рядку. 1971 року відповідні республіканські інстанції дозволили колгоспу «Прогрес» Ужгородського району провести природний газ — для виробничо-господарських потреб і трудівникам у хати. Справа полегшувалась тим, що центральна газова магістраль проходила поруч із селами Великі й Малі Геївці. Роботи було доручено згаданому СУ № 537. Як воно все робилося — розказав дід Степан. Варто лише додати, що з вини спецуправління із 275 тисяч карбованців асигнованих коштів за дев'ять років використано лише половину. А тепер і взагалі не знайдуть винуватого в тій катавасії: М. Г. Пісняк уже не працює, а нове керівництво чуха потилицю й каже, що «не в курсі». То, може, керуючий трестом «Західхімпромонтаж» Є. С. Криворотов у всьому розбереться і, нарешті, змусить підпорядковане йому спецуправління по-справжньому взятися за діло й завершити газифікацію?

Тим більше, що й дід Степан із Малих Геївців негавгає-сподівається: Хоч літа ідуть, та я ще ого-го, Ще заткнуть за пояс можу хоч кого. Все одно газифікації діждусь, І на зло тим бракоробам одружусь!

Записав розповідь діда Степана і перевірів факти спец. кор. Перія Ів. НЕМИРОВИЧ.

Закарпатська область.

НА ПРИЙОМІ

Усмішка

Свиридон Свиридонович уважно оглянув кабінет, розклав на масивному столі папери, поправив галстук і зачіску, натиснув кнопку електричного дзвінка. До кабінету ввійшла секретарка.

— Давай... — вольовим голосом сказав він.

Секретарка зникла за дверима кабінету і тут же впустила відвідувача.

Свиридон Свиридонович підвівся йому назустріч, чемно привітався, потиснув руку, підсунув крісло і запросив сісти.

— Що вас привело до нас? — майже ніжно запитав він.

Відвідувач коротко виклав суть справи. Розмову перервав телефонний дзвінок.

— Що? Кого? — перепитав, тримаючи телефонну трубку трьома пальцями лівої руки, Свиридон Свиридонович.

— ...

— Треба говорити виразніше. А то ляпає губами, як старими чунями. У нас він не працює! — і Свиридон Свиридонович роздратовано кинув трубку.

Поправивши галстук і зачіску, він знову повернувся до відвідувача.

— Даруйте, — люб'язно усміхнувся, — ми вивчили ваше питання, а ви завтра подзвоніть по телефону.

— Та ні, — жахнувся відвідувач, — я краще сам зайду. Мені не важко.

Ф. НЕЧАЄВ.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

Без слів.

— Працює він нормально, а переставити дома ніжки — раз плюнути.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Легко і весело жилося керівникам колгоспу ім. Жданова Арбузинського району Миколаївської області. У той час, коли секретар парторганізації В. Гончаров напідпитку розгулював по селу, голова колгоспу Ф. Синиця з легкою душею розбазарював колгоспне добро: незаконно виплачував гроші шоферові П'янову та власній жінці, спорудив собі справжній палац, порушивши усі будівельні норми; видає зоотехнікові Молчанову п'ять тисяч карбованців для закупки шерсті, якої не вистачало до плану, і таке інше. Про це надійшов лист із колгоспу.

Як повідомив секретар Миколаївського обкому Компартії України тов. Шарая, факти підтвердилися. Гроші, виплачені незаконно, повернено у колгоспну касу. Новий будинок вирішено віддати під житло молодим спеціалістам. Вжито заходів до поліпшення економічного становища колгоспу.

За появу у нетверезому стані в громадському місці секретаря парторганізації В. Гончарова виключено з членів КППС і знято з роботи. Голові колгоспу за зловживання службовим становищем і грубість у ставленні до людей оголошено сувору догану з занесенням до облікової картки.

ДАРЕМНІ СПОДІВАННЯ

Хлопчик пас у лісочку козу. Забавившись, він не помітив, як та кудись забігла. Пастушок кинувся на розшуки. Проходячи мимо закоханої парочки, він почув, як молодий чоловік говорить:

— Кохана, коли я дивлюся в твої очі, я бачу цілий світ...

Хлопчик швидко підбіг до них і з надією запитав:

— Може, ви там і мою козу бачите?

КІНА НЕ БУДЕ

Зібралася сім'я біля телевізора, щоб переглянути новий кінофільм. А тут диктор оголошує: «У зв'язку із зміною програми, показ переноситься на наступний день».

— Так і знала, що кіна не буде, — махнула рукою бабуся. — Я цього, кінчика нашого сьогодні у магазині бачила — дві пляшки горілки брав...

Повідомив Микола МІРОШНИК.
с.мт Решетилівка
Полтавської області.

ЗАХОПИВСЯ...

Один рибалка розповідав дамі про свою пригоду.

— Минулого літа я підсів на вудочку надзвичайно велику щуку. Витягти її сам я не міг. Навпаки, вона потягла мене в крижану воду, та ще, як на те, на дуже велику глибину. Звичайно, я кричав, щоб допомогли, але мене ніхто не чув...

Дама злякано запитала:

— І як же ви вибралися?

— А ніяк! Я втопився, — сказав рибалка.

Повідомив О. КОСТИНСЬКА.

Є ЧОГО БОЯТИСЯ

Записалися на прийом до зубного лікаря один чоловік й одна жінка. Чоловік сидить спокійно, а жінка весь час крутиться, хвилюється, зітхає та стогне.

— Чого це ви, тітко, так переживаєте? Нічого так страшного немає, — заспокоює її чоловік.

— Еге, нема! — каже жінка. — Для вас нема, а для мене є... Тим зубним лікарем мій зять працює...

Повідомив І. ЧОРНОБАЙ.

село Соснове
Переяслав-Хмельницького району.
Київської області.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Я ж столітник для мозолів берегла!

ХТО ПРОЩО ТУРБУЄТЬСЯ

Лондонська консервативна «Дейлі телеграф» вважається в Англії поважною газетою. Та от останнім часом вона впадає в істеріку, наче нервова дамочка.

Але за цим таїться тверезий розрахунок: отак лицедіючи, газета хоче таким робом читача за нерви посмикати, самого його до істерики довести...

Істеричне репетування «Дейлі телеграф» викликає начебто глибоким уболіванням за долю нещасних беззахисних англієць. Якщо вірити їй, то виходить, що теперішній англійський уряд, очолюваний прем'єр-міністром Маргарет Тетчер, просто-таки був кинув їх напризволяще. Він бо, бачите, ніяк не міг спромогтися зробити до зарізу потрібну справу — видати відповідний посібник, у якому розтлумачувалося б, що треба робити англійцям, аби вижити при атомному нападі. Зверніть увагу: саме при атомному нападі!

Отут-то якраз, як мовиться, й собака заритя. Бо зрозуміло ж, що нападати на Англію збирається не хто інший, а Радянський Союз!..

У цьому галасливому спектаклі «Дейлі телеграф» виступає не одинцем — купно з нею голосять і деякі інші відповідні органи англійської преси. Так, наприклад, журнал «Нау» взявся навіть підраховувати, скільки англійців може загинути у тому атомному нападі. Вийшло десь так із десяти мільйонів...

Загальновідомо, що й сама пані прем'єр-міністр чимало свого державного часу та власної енергії присвячує емоційним розмовам та промовам про так звану «радянську загрозу». Тож не диво, що, проявивши зверхоперативність, заповзялася ліквідувати прикрий недолік, на який їй тиснула пальцем

«Дейлі телеграф». Прем'єр-міністр наказала, а її міністр внутрішніх справ У. Уайтлоу блискуче видав і розповсюдив — безкоштовно, за рахунок уряду! — брошуру, названу точно за формулюванням «Дейлі телеграф»: «Як вижити в умовах атомного нападу».

Виявляється, щоб вижити, треба негайно ж забезпечитися атомними сховищами. Отож чиновники міністерства внутрішніх справ тепер нишпорять по підвальних приміщеннях магазинів, по тунелях та підземних гаражах. Це — для того, щоб перетворити їх на імпровізовані атомні криївки негрошовитого англійського посолства. Але найкраще — то забезпечитися таким собі персональним бункером новітньої конструкції. Тому майже водночас із виходом у світ того спасеного посібника англійські газети зарядили рекламними оголошеннями будівельних компаній і усіляких підрядчиків, які пропонують свої послуги у цій нагальній справі. Досить викласти із кишені якихось там кілька десятків тисяч фунтів стерлінгів, і невдовзі матимеш власне підземне кубельцеко з повним комфортом!

Отак ретельно роздмухуваний атомний психоз обертається чималим зиском для спиритних ділків. А урядові перепадає жадана пайка зиску політичного. Бо ж на каламутній хвилі того психозу атомного можна протаскувати закони про збільшення асигнувань на військові цілі, на підтримку курсу Вашингтона та Північноатлантичного блоку.

Та каламутна хвиля уже винесла на світ божий рішення про розміщення на території Англії частини нових американських ракет із тих 600, що призначені для Західної Європи; рішення про модернізацію ракет «Поларіс» і створення зовсім нових ракет «Трайдент»; рішення про цілий комплекс військових приготувань, зашифрованих під кодовою назвою «Шеваліє».

Звісно, на все це потрібні грубі гроші. А коли їх у Англії не вистачає, консервативний уряд діє своїм звичним методом. Потрібні нові мільйони? Взяли та й скоротили асигнування на народну освіту! Потрібні ще мільйони? Обрізали асигнування на охорону здоров'я! Недарма ж сьогоднішнього прем'єр-міністра називають «залізною леді» — діє без жодних вагань і зайвих сентиментів!..

Словом, англієць можуть бути спокійні: усе робиться для того, щоб вони вижили «в умовах атомного нападу». Навіть брошура, як бачите, для цього видана. А попри все те, прості англієць щось не дуже хапаються за ті друковані поради, подаровані їм. От і сама «Дейлі телеграф», яка так за той посібник розпиналася, тепер заклопотано дорікає громадянам за те, що вони не пориваються штудіювати його.

Таку байдужість простих англієць до цього конкретного вияву турботи про їх виживання у вищезгаданих умовах, можна пояснити одним: вони якраз дуже заклопотані тим, як їм вижити нині, в умовах інфляції та безробіття, в умовах антинародної політики уряду М. Тетчер. Та відносно цього жодних посібників у Англії не видається. А якби навіть і видавалися, то, звісна річ, теж допомогли б, як мертвому каділо.

Яків ВАЛАХ.

Вісник з ТОГО СВІТУ

Мал. В. ПОПЕНКА

Імперіалістичний дороговказ.

І СМІХ І ГРІХ

ТРІШКИ ПОМИЛИЛИСЯ

Минулого року, на початку вересня, пані Гудрун Онгрен, що проживає у місті Йоккмокк на півночі Швеції, одержала повістку на сплату грошового штрафу за порушення правил паркування автомобіля у м. Стокгольмі. На це пані Онгрен відповіла: «Хоч у принципі номер моєї машини збігається, я відмовляюся сплачувати штраф із таких причин: 1. Я ніколи не була у Стокгольмі. 2. З весни моя машина стоїть нерухомо у гаражі. 3. Того дня, коли я нібито порушила правила, по всій Швеції не було снігу. 4. Моя машина не автомобіль, а мотосани».

БУДНІ МІСТА ДЕТРОЙТА

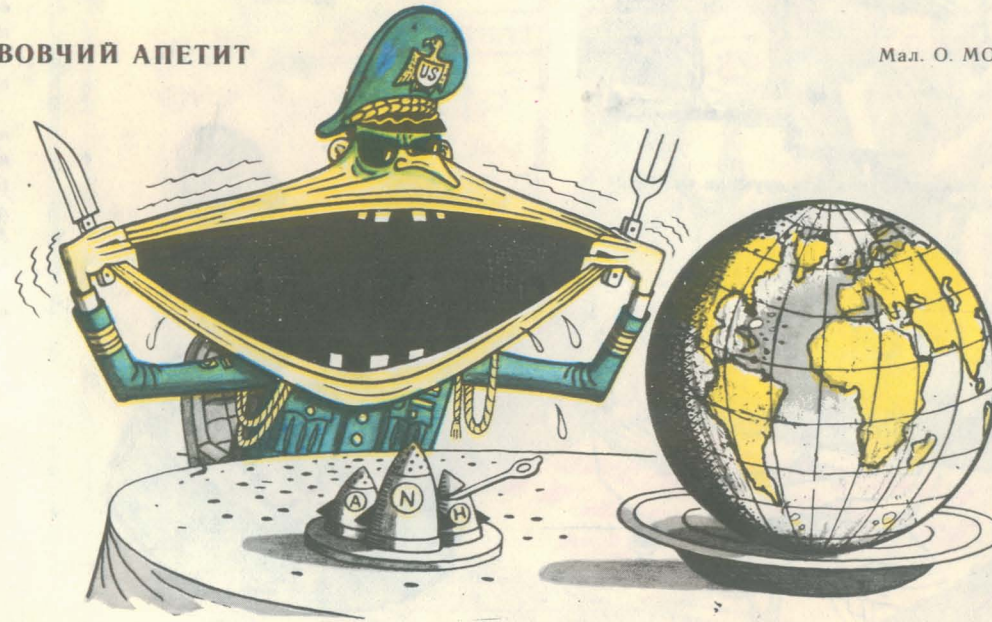
Того дня житель американського міста Детройта Білл Гарт трічі впадав у безсильний гнів. Уперше це сталося, коли вранці, зібравшись їхати на роботу, він відчинив гараж і побачив, що його новий автомобіль украли. Вдруге — посеред робочого дня, коли йому зателефонувала дружина і сказала, що її щойно пограбували на вулиці. А увечері, прийшовши додому, він узнав, що його брата якісь хулігани збили з ніг ні за що, ні про що. До цього варто тільки додати, що сам Білл Гарт обіймає у Детройті посаду начальника поліції.

ОЦЕ РОДИНОНЬКА!

Бетті Лоу, 19-річна секретарка з Лос-Анджелеса, вийшла заміж за 47-річного комерсанта Тома Сміта. Дочка ж Сміта вийшла заміж за батька Бетті Лоу, який розлучився із попередньою дружиною. А син Сміта, в свою чергу, одружився з дівчиною, якою матір'ю своєї юної мачухи. Уже й за такої ситуації не дуже легко розібратися, хто кому ким серед тих родичів доводиться. А якщо ж ще в нових сім'ях дітки з'являться!

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

ВОВЧИЙ АПЕТИТ

Фірмова страва у ресторані «Пентагон».

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «СТИРШЕЛ» — Софія, «РОГАЧ» — Братіслава, «ДИКОБРАЗ» — Прага, «ЛУДАШ МАТІ» — Будапешт.

Оштрафований.

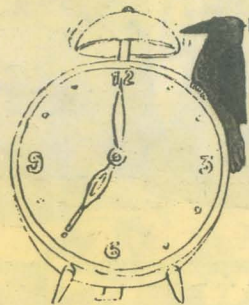
Без слів.

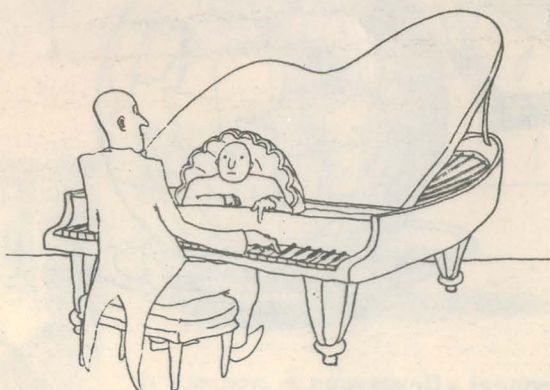
Без слів.

— Вам подарунок для дружини чи щось дорожче?

Без слів.

Без слів.

Попелюшка.

Ти, мабуть, не раз чув народну приказку: не все те золото, що блищить. А ми, механізатори колгоспу «Перше травня» Підволочиського району Тернопільської області, придумали нову приповідку: не все те якісне, що має «Знак якості». А народилася вона так. Наприкінці минулого року наш колгосп одержав новісінський трактор Т-150. Картина — не машина, любо-мило глянути. Та ще й з державним Знаком якості. Нашій радості, як кажуть, не було меж. Але цю радість ніби корова язиком злизала, як тільки ми пустили машину в діло, бо в неї полетів мотор.

Дівчі ми били телеграми на Харківський тракторний завод, але звідти — ні гу-гу. Весна в розпалі, роботи тепер ого-го, а Т-150 стоїть як укопаний.

Запитай, дорогий Перче, керівників ХТЗ, невже вони вважають, що ця «картина» здатна викликати в наших душах позитивні емоції?

Запитай, дуже просимо тебе!

І. БОДНАР,
Л. ШЕВЧУК.

Нас, мешканців чотирнадцятиповерхового будинку № 48 по вулиці Доробок (селище Жовтнєве), називають щасливчиками. Ще б пак, наш будинок прийнятий у 1978 році з оцінкою «відмінно», що трапляється в практиці будівельників, як ти сам знаєш, не частіше, ніж у природі — сонячне затемнення. Здавалося б, сиди і радій. Але нам не сидиться. У будинку живе близько ста сімей. Мало не кожного вечора хтось із «щасливчиків» гасає селищем в пошуках справного телефону-автомата. На жаль, не для того, щоб своєю радістю поділитися, а для того, щоб швидко медичну допомогу викликати.

Звичайно, можна було б заскочити до сусіда і набрати 0-3 з квартирного телефону. Але таких у нашому будинку нема і невідомо, чи будуть взагалі. Будівельники начебто виконали всі роботи по обладнанню внутрішньої і зовнішньої мережі, а от Львівська міська телефонна станція затялася: не хоче приймати ту роботу і не пояснює чому.

Може, ти, Перче, посприяєш, щоб ми хоч чітку відповідь одержали, в чому ж заковика?

Мешканці будинку.
Всього двадцять вісім підписів.

м. Львів.

* «Порада ТАП» — так називалася замітка, вміщена у № 23 журналу за минулий рік. У ній повідомлялося про те, що баня у селищі Димер (Київщина) більше на ремонті перебуває, ніж працює, та що дах приміщення димерського будинку побуту, як решето, а його ніяк не відремонтують.

Після виступу Перця голова виконкому Вишгородської райради Б. С. Синьок повідомив, що усі ремонтні роботи в бані повністю закінчено і вона діє. Ремонтується нині дах, а також лагодиться й приміщення будинку побуту.

* У тому ж номері журналу було надруковано лист мешканців села Либихора (Львівська обл.) про те, що в їхньому селі на річці Потік улітку минулого року паводком знесло міст, а його й досі не відбудовано.

Як повідомив голова Сколівського райвиконкому М. П. Товкач, на місці знесеного мосту побудовано новий дерев'яний міст, який здано в експлуатацію.

* У своєму листі до Перця мешканці села Семигір'я (Кіровоградщина) скаржили-

ся на те, що завідувач сільським клубом Залюбовський І. В. роботу в клубі занедбав, а все більше заглядає в чарку.

Секретар Світловодського міськкому Компартії України тов. Сидун повідомив редакцію, що при перевірці на місці факти повністю підтвердились. Залюбовський дійсно байдуже ставився до своїх обов'язків, з'являвся на роботу в нетверезому стані, за що йому вже оголошували догану та сувору догану. Нині Залюбовського І. В. з посади звільнено.

* Завідуюча магазином № 93 Щербанівського торговельного об'єднання (Миколаївська обл.) Бучковська М. Д. товари підвищеного попиту приховувала, зате горілчані вироби продавала завжди і навіть на розлив. Про це до редакції надійшов лист.

Після втручання в цю справу Перця голова Вознесенського міського комітету народного контролю тов. Пригарин повідомив, що при перевірці вказані факти підтвердились. За порушення правил радянської торгівлі Бучковську М. Д. з посади завідувачої магазином звільнено.

Отсканировал reduktor
для rutracker.org

ВИБИРИ ПЕРЦА

«Пародія на вірш Пушкіна
«К морю».

Розповідається про вільний характер моря.

Море хвилі гне метрові
Жалості не має
Розбурило тільки хату
на його лає.

Сому вуса закрутило
І в корча запхнуло
Сом кричить аж хвилі гнуться,
А море не чує».

Н. Г-да з Козелецького району
на Чернігівщині.

— Ні, Пушкін так не написав би, це точно.

* * *

«Піт не тече з мене річками,
Не обсила мене мороз,
Та все ж пече мене цікавість:
Хто ж таки вкрав вібронасос?»

О. Д-к із Семенівського району
на Полтавщині.

— Ми тут ні при чому.

* * *

«А мораль тут ось така,
хлопці, добре знайте:
Придивляйтесь до дівчат!
Зайчих не кохайте!»

В. П-чук із Вінниці.

— Друкуємо як інструкцію для неодружених мужчин.

* * *

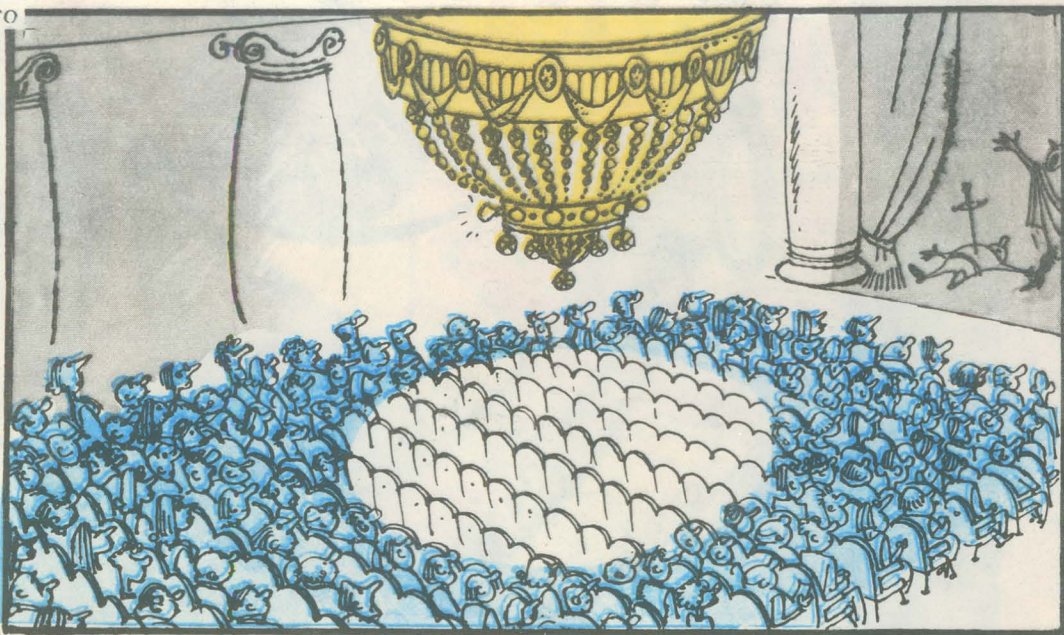
«А у вовка п'ятка гола
І він співає рок-н-рола».

М. В-шук із Глибокського району
на Буковині.

— Фе, яке неподобство!

Без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

«В поемі «Катерина» трагічний кінець тому, що дівчина Катерина була нерозумною і думала тільки про любов, а не про наслідки з цієї любові».

З учнівського твору.
Надіслав А. РАДЧЕНКО.

* * *

«Треба приділяти більше уваги нашому відтворенню, нашій племінній роботі, нашому стаду».

(З виступу зоотехніка на загальних зборах колгоспників).

Надіслав П. ЮРИК.

* * *

«Объяснительное

В настоящей объясняю, что с 27 по 1 января подготовлялся к новому году в с. Павловка. с 1 по 5 января посивав в Павловки с 5 по 14 января ремон-

СТРАШНО ПЕРО
НЕ В ГУСАКА...

тировав викна так як мене побили друзя. 14-го до обєда був на роботє нимношко выпивший. С 15 по 22 лежал с грибом в больницы.

в чем и расписуюсь».

Надіслав І. ГЛУЩЕНКО.

* * *

«Поясняюча записка
зо загинувших свиней,
що належать гр. Р.

Я, зав. Слободщенською ветдільницею Рискальчук А. Ф. особисто вскрив труп гр. Р. про що й склав протокол його розтину, а другу свиню вскрив ветфельдшер колгоспу т. Степаненко на основі його гідтвержень тобто протоколу розтину я склав протокол...».

«В нас загинула коза в звязку з тим, що акт був не підписаний, і не було печаті від врача...»

Надіслав О. ЮРГАНОВ.

(Смт Крижопіль).

* * *

«Начальнику транспортного цеха тов. Иванову В. Л. от грузчика тр-го цеха Шестопалова Алексея Петровича

Объяснения

По случаю Международного религиозного дня Пасхи я вчера соизволил выпить чуток самогону, а на следующий день поскольку меня мучила жажда я выпил бутылочку пива, клянусь перед Вами и моими товарищами, что больше этого не повторится, а ежели что сконится, то пусть ихнее презрение отвернет их от меня — в чем и расписываюсь».

Надіслав М. ДІДЕНКО.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕ-
ПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Для телеграм: Київ Перець.

Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 9 (1099)
(на українському мові).
Издательство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02.04.81. Підписано до друку 17.04.81. БФ 11650. Формат видання 70×108/8.
Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 3.350.000. Зам. 01604.

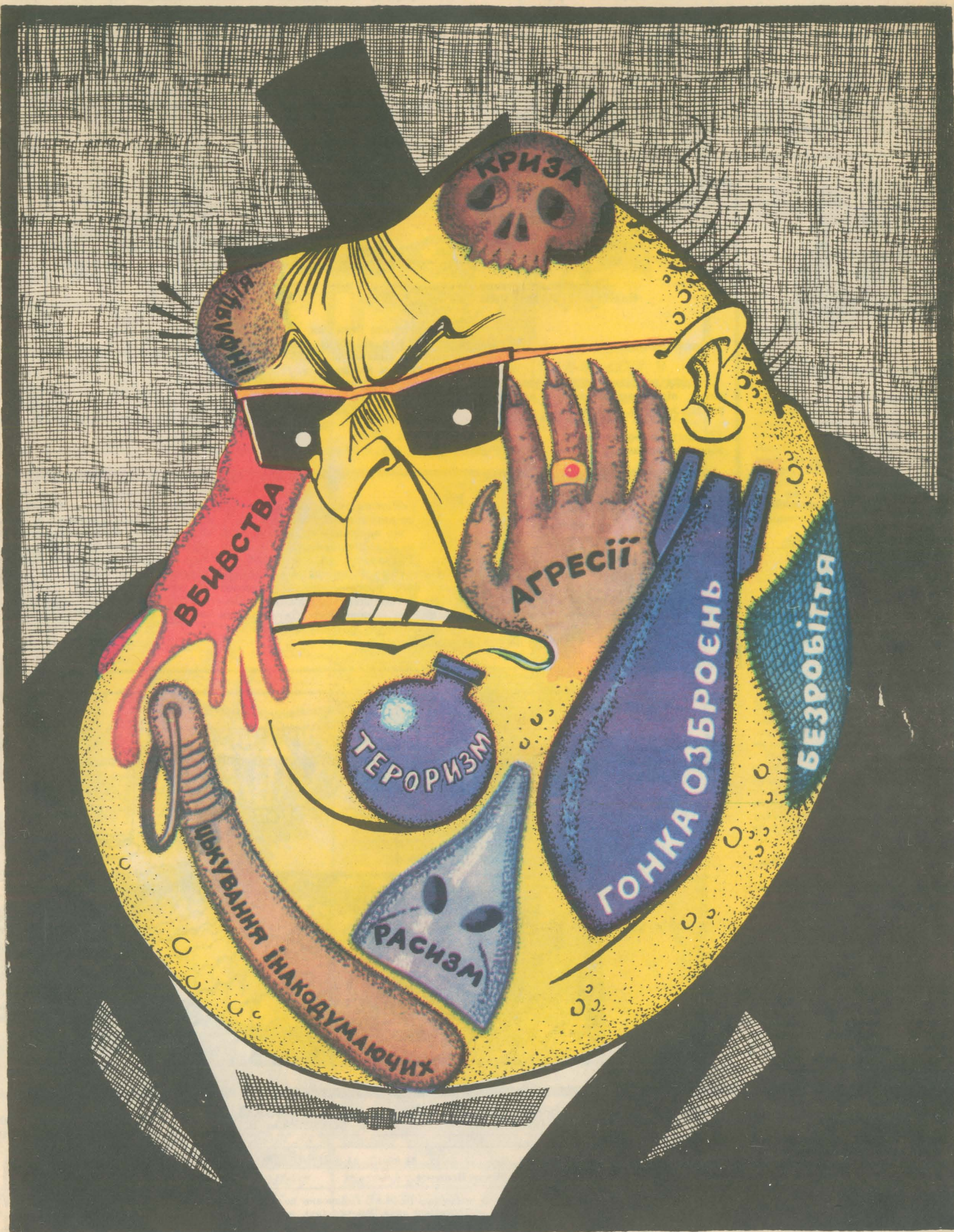
© Журнал «Перець», 1981 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

РОДИМІ ПЛЯМИ КАПІТАЛІЗМУ